

den drenkeling voort zal stuwen uit den donkeren koker. Daar liggen zij en wachten, — vele seconden wachten ze en staren in zenuwachtig zwijgen naar de zwarte opening, waaruit het water te voorschijn schiet met onvermoeibaar geweld, — niets vertoont zich — en ze wachten langer en langer.... Daar, opeens, een been, een mensch! Ze vatten hem aan en een rilling van vreugde trilt in den greep hunner spieren, ze trekken hem op het droge.... helaas, het is een lijk, wat het wreede water hun weergeeft. Het gelaat is bleek en verwrongen zijn de trekken, uit een diepe wonde aan het voorhoofd sijpelt nog het bloed: de stroom, die hem meesleepte, wierp hem tegen de steenen van het gewelf.

Dienzelfden namiddag had Marie in de stad een paar boodschappen verricht, en nu daalde ze welgemoed van de »Place Royale» langs het steile, zigzagvormige voetpad af naar den weg bij het station. Zij vermoedde wel, dat André was gaan visschen, en daarom koos ze juist dezen omweg: misschien zou ze hem nu zien, zonder dat hij het in de verste verte vermoedde.

Doch wat is dat? Geen mensch is te bespeuren, noch op den weg, noch aan den oever der Ousse, doch dáár, op de brug, een dicht opeengedrongen menigte, een oploop! Wat zou er gaande zijn? In elk geval, zeker zal ze daar André wel vinden. Ze haast zich naderbij, maar nergens ziet ze, wien ze zoekt. Angstig zonder reden, maar toch angstig en gejaagd, dringt ze zich tusschen de menschen in; onverwachts treden enkele mannen terug en geven haar zoo ruimte; snel stapt ze vooruit, — daar ligt haar André, dood, verminkt! Met een gil zinkt ze neer op het lijk, bewusteloos.

Lichamelijk herstelde Marie zich spoedig van dien vreeselijken schok, ze kreeg geen zenuwkoorts, eigenlijk werd ze in 't geheel niet ziek, — maar haar vroolijkheid en levenslust hadden plaats gemaakt voor stille droefheid en somberen ernst. Ze deed haar werk als te voren, maar zwijgend, zelfs tegen haar moeder sprak ze niet meer dan het hoognoodige en zoodra ze niets meer te doen had, zat ze neer, strak vóór zich starend, ver weg met haar gedachten.

Na enkele maanden nam ze dienst in de stad, in een van de groote, deftige kosthuizen voor vreemdelingen. Doch al gaven hare drukke bezigheden haar soms een oogenblik afleiding, genezing brachten ze niet. Ze bleef stil en somber, maar altijd was ze gewillig en gedienschtig. Het best zorgde ze voor de zieken, die in den herfst naar Pau kwamen, om in de zachte lucht genezing te zoeken van hunne kwalen. Die paste ze op, ja, vertroetelde ze met bijna moederlijke zorg: ze hadden immers in 't verre Noorden ouders, bloedverwanten, misschien een verloofde, die angstig hun terugkeer verbeidden. En als in 't begin van den zomer zulk een zieke hersteld weer huiswaarts trok, met nieuwe levenskracht en verjongden levenslust, dan kon Marie hem, als hij in 't rijtuig stapte, soms nazien met iets op haar droefgeestig gezichtje, dat zweemde naar een glimlach.
